

FEMADÁČEK

ROČNÍK 5

DNE 27. 9. '98 ČÍSLO 6

A tak, za účasti cca 30 chtivých posluchačů, počal se opět seminář „A“ ve Vinárně bez obsluhy. Milan Schejbal navrhl, aby se inscenace, které je nutno probrat, vzaly za sebou buď chronologicky nebo popořadě. Dita Nacházellová rázně rozhodla, že se začne tím, co bylo nejdřív.

A to bylo představení *Jedničky má papoušek, aneb ...*

Hlas lidu (vox populi):

- představení mě nijak nezaujalo, nešel jsem s ním ani trochu, měl jsem dojem, že jim vadí loutky. Jediné, co mě zaujalo byl text
- nic mi to neřeklo, nevyváženost, dlouhé, hudba odjinud
- takové představení jsem mohl vidět tak před 30 lety, staré v postu-pech, nejasnost v prostředcích, nepochopené v režii
- chybí sjednocující režijní ruka
- špatný rozvrh děje a nevypracovanost situací
- líbila se mi práce hereček (i herečky)
- byla tam místa, která mne chytla, bavila mě paní papoušková a noso-rožec, fungoval začátek

Alena Urbanová: „Pěkný a chytrý text, který je postaven na slově. Je velmi mnohomluvný, a proto se těžko upravuje. Provedená úprava se mi zdá chaotická, nemá skladebnou logiku. Není šťastná. Měla jsem chvílemi chuť volat - rytmus.“

Dita Nacházellová: „Je trochu škoda, že se bojíte říci, co to představení s vámi dělalo. A že dělalo, bylo velmi dobře vidět. Je třeba se zmínit o tom, že představitelé sdělili, že loutky, se kterými normálně hrají, se jim ztratily a tak to, co jsme viděli tady, byla pouhá náhrada, se kterou se jim právě dobře nehrálo.“

Milan Schejbal: „Je třeba poděkovat za to, že soubor přijel, protože tím nenechali ve štychu pořadatele ani diváky. Přesto je velmi těžké skloubit jednotlivosti, byť velmi pěkné a nápadité v účinný celek. Je skutečně těžké udržet žánrovou čistotu. Jsou zde postavy, které mají zázemí - téma (nosorožec, papoušková). Mají s čím jít do jednání. Jinde to přestává brzy fungovat. Bylo škrtáno, kde se škrtat nemělo a naopak.“

Děti se k této inscenaci nevyjadřovaly.

A je tu **Kejklíř** Lud'ka Richtera. Zde se nesla diskuze velmi rychle k jednotlivému závěru. Bylo to velmi pěkné představení s dokonalým naplněním pojmu kejklíř, s přesným používáním vztahů herec - dětský divák a výborné ovládání dětí bez jakékoliv manipulace. Děti měly prostor pro seberealizaci, byly inspirovány a podněcovány k použití fantazie. Plynulá a melodická vnitřní linka děje. Vše funguje, jak fungovat má. To se to potom diskutuje, zvlášť když Luděk byl mezi námi.

Modrý Mauricius - a heleme se!

Auditorium:

Pohoda a tempo. Fantastické využití nápadů. Modrá a bílá. Čistota ve všem včetně stylu. Představení, které potěšilo.

Připadal jsem si jako dobře najedený gurmán. Skvělé použití střihu.

Dita Nacházlová: „Je z toho cítit ženskost, tohle by chlap nikdy neapsal. Jemné, čisté, precizní.“

Luděk Richter: „Studené, chybí mi duše a ženskost. Je to čisté jako křišťál, ale ten nehřeje. Mám pocit, že se příběh ztrácí v průměru nápadů. Duši to nepohladí.“

Milan Schejbal: „Celý problém je asi ve vypravěčce. Nejsou vypointovány některé části. Není vyřešen vztah vypravěčky k dětem - nebere je, ale to nelze, protože jsme pozváni na výstavu. Celková čistota by asi měla být něčím narušena, aby nebyla tak hladká, je to celé náchylné k exhibici - nápady by mohly jít snadno přes příběh. Do určité doby se hrají úseky - střihy a náhle se začínají vytvářet příčinné souvislosti, a tak to chvílemi vypadá, že není rozhodnuto, zda se hledá jednotlivý princip.“

A děti - zůstaly jakoby za sklem, byly bez pocitů a téměř se nechtěly vyjadřovat. Podle nich to bylo hráno pouze pro jejich potěšení, láska nebyla nejdůležitější ale Mauricius, bylo to smutné a modrobílé. Chtěly mít představení barevnější. Příběh by asi dohromady daly, ale nechtělo se jim. Nejstarší hoch představení odmítl jako špatné.

- zaznamenal Jiří Hlávka -

Seminář B

Zoufale hledající NĚCO

Na odpoledním semináři se jako první hodnotilo představení Jedničky má papoušek, aneb..., jehož původní tvůrce Miloš Macourek by ze svého díla pravděpodobně poznal velice málo. S předlohou se pracovalo volně, a i to je kromě spousty jiných věcí důvodem, proč názory na absolventské představení 4. ročníku pražské DAMU nebyly příliš kladné. Vlastně jsme se téměř všichni ztotožnili s dívkou, která „vykopávala“: „Nelíbilo se mi to. Bylo to ploché. Kromě toho nemám kladný vztah k plyšovým věcem na jevišti a tady navíc zvolené prostředky vůbec nefungovaly. Není to dramatické ani tvořivé, netuším proč a co se děje, a proč jsou použity tyto prostředky.“

Protože jsme lidé tolerantní, snažili jsme se „něco nalézt“. Výchozí otázka pro nás byla: „Má vůbec Macourkova předloha co sdělit?“

František Zborník: „Jedno velké téma tam je. Vešmi jsem ho cítil. Je to papouškování, které vede k totalitnímu myšlení. Otázka je, jak a kde to tady bylo a k čemu to ve hře vede. Představení vůbec nedokázalo přimět diváka k zamyšlení nad důsledky bezhlavého memorování. Chybělo tu pojmenování žánru. Papoušek je na cestě k revue, DAMÁCI zřejmě cítili, že příběh je málo na to, co chtějí sdělit. Proto vznikla různá nesourodá čísla a výstupy. Jenže musí tu být někdo, kdo tomu všemu dá řád a řekne, co se hodí a co ne. Studenti si při zkouškách určitě užili spoustu legrace. My ne. V tomhle případě se dá těžko mluvit o režírování. Z hereckých výkonů číší textová i muziková nejistota. Nejistota v tom, co má v danou chvíli sdělit dramatická situace.“

Vladimír Zajíc: „Téma prázdného papouškování je už u Macourka. Jiná věc je, zda-li se s ním pracuje. Sdělení „O čem se hraje“ nebylo k vnímání díky zmatenému použití výrazových prostředků. Využití motivu musí být rozpracováno. Mám šok z toho, že něco takového vůbec mohlo vzniknout jako výsledek práce čtyřletého studia. Ve hře jsou dva momenty, kdy použitý znakový systém funguje. Když se objeví dívka, a když se objeví žirafa. Žirafa v okně je krásná, ale když se dostane dolů, tak je z ní chodící krk. A nakonec si s ní umyjí záda! Ve hře absolutně nefunguje vztah k předmětu, vztah předmětu a interpreta, ani vztah s partnerem. S tím by se vůbec nemělo jít před lidi. Vzal bych to maximálně jako třetí generálku.“

Aleš Bergman: „Najednou přijel nosorožec, pak se motiv rozbil písničkou a jakýmsi tanečkem. Potom do toho kolotoče přijde papoušek a pointa se kompozičně rozměšňuje. Ve hře není definována základní situace, není tu základní téma, kdo je dobřej a kdo je špatnej. Není definováno

poznání a nepoznání. V této hře se nedá mluvit o řádně odvedené práci. Nejsou zde realizované žádné vztahy. To je především záležitostí režiséra.“

Naše nepřilíh přívětivé hodnocení objasnil jeden z účinkujících přízná-ním, že se polovička rolí alternovala. Kromě toho hercům nedávno „zmize-ly“ loutky, které pak sháněli místo zkoušek.

Kdo je kdo?

Představení Kejklíř Lud'ka Richtera ochotně „zaskočilo za odpadlíky“. Při diskusi jsme se potýkali se dvěma problémy - jak všechno skončilo a jestli postavy kejklíř - Oberón a postava v plášti byly jedna a táž osoba. Do-hodli jsme se nakonec takhle:

- kejklíř má spoustu kapes, takže by to klidně mohl být Oberón. Pidi-mužik by mohl být kouzelný, tak proč by nemohl být třemi postavami.
- byl tam kouzelník, který zkoušel princeznu a mohl fungovat ve třech postavách

Aleš Bergman: „Nerad luštím prostředky. Když mi začaly být nejasný, rezignoval jsem na příběh. Chvillemi jsem tomu asi nerozuměl, ale užil jsem si v kontaktu s diváky. Příběh mi pak přišel jako doplňková záležitost. Chy-běla mi tečka. Závěr by mohl být třeba takový, že si děcka vlezou na jeviště a začnou zkoumat kejklířovy předměty. Prostě si chtějí pořádně užít.“

Vladimír Zajíc: „Představení je neobyčejně čisté, má přesný řád a je dokonale promyšlené od dobrého a zkušeného loutkáře. Někdy se objeví technický problém. Dnes na konci třeba neprasknul balónek. Ale ať bylo, co bylo, tak loutky byly „živými bytostmi“, které jednaly.“

František Zborník: „Řád prostředků je tady velice složitý a při tomto představení se nám nepodařilo zcela rozeznat, kam vedou. Dochází k průmě-ru kejklíře s Oberónem, ale proč to nevím. Luděk však zaslouží obdiv za to, jak ustál spontánní reakce dětského publika. Naprosto zvládá nepředpoklá-datelné okamžiky, a pak suverénně přechází na vlastní sdělení příběhu. Každá jeho improvizace byla úžasná, dětem naslouchal a reagoval na ně. Tohle spontánní jednání je důležitější než příběh samotný. Luděk se v představení chová tak, jaký ve skutečnosti je. Na jedné straně je laskavý k lidem, na dru-hé straně je skeptický vůči společenským jevům. Jeho hry ztvárnují jeho myšlení o světě. Jde tu o spojení laskavosti, otevřené komunikace a vztahu ke světu. Sám říká: „Nejlepší pohádkou je život.“

Dokonale unesení, ale...

Modrý Mauricius v podání plzeňského divadla Strípek sklídl asi nej-pozitivnější hodnocení ze všech představení, které jsme v průběhu tohoto víkendu viděli. Někteří béčkaři byli představením unesení - použitím

kostýmů, židliček, dopracováním a využitím každého detailu. Podle většiny se to netáhlo, mělo to spád, hodně nápadů a obrovskou kázeň. Tohle kramářské divadlo se hrálo v duchu absolutní stylové čistoty. Většinu nezajímal příběh, ale čistota a preciznost provedení. A to se právě ukázalo jako jádro problému. Chyběl nám emotivní zážitek. Někteří měli „studenej“ pocit.

Vladimír Zajíc: „Oproti Hronovu má představení atmosféru a vztahy o sto procent lepší. Na druhé straně je tady moc epiky na úkor emocí. Je to jako s krásnou ženskou, co má o třicet čísel víc. Pěkný, všechno funguje, je toho však trochu moc. Vidím, vnímám, obdivuji, ale nezažívám.“

Aleš Bergman: „Epické divadlo je hra intelektuálního obsahu - jde to přes hlavu ne přes emoce. Emoce tady nejdu z příběhu, zůstávám na bázi intelektuálního vnímání. Neprojevuje se vztah herců k divadlu. Mezi postavami nedojde k dialogu.“

František Zborník: „Neidentifikuji se s postavami. S nikým nejdu po emotivní rovině. Jediná hra na city jsou lidské ruce. Tady to chytá za srdíčko. Člověk najednou sedí v divadle za citově oživeného človíčka. Mauricius je sdělován pěkně a radostně, ale ne emotivně.“

František Zborník se ještě pousmál nad sdělením traumatu svých spoluobojovníků Zajíce a Bergmana. Pánové divadélku Střípek vytkli hereckou chybu - setkání dvou Modrých Mauriciů na scéně. Nepsaný šéf skupiny B František Zborník podotkl cosi o alkoholickém opojení, které dolehne na oba hnidopichy dnešní večer a přešli jsme k dětskému světu.

Vlastně. Vraťme se ještě na okamžik k Papouškovi. Mám za úkol napsat následující řádky - šéfové se přece musí poslouchat. Víte, že to zelené na skřini, co byl dobře maskovaný papoušek bratranec je, slovy Aleše Bergmana: „Když se na to podíváš, tak je to všemi znaky slepice.“ Redakční poznámka - Tato inteligentní drůbež si během celého odpoledního semináře na Základní škole vyžadovala pozornost hlasitým kdákáním pod oknem z jakési blízké zahrady.

Více barev, prosím

Dětem mluvily pouze o Modrém Mauriciovi a dvakrát se jim do toho nechtělo. Po taktických manévrech lektorek z nich vypadly následující asociace: známky, modrobílá, Mauricius, papírové loutky, svatba, televize, konec světa, domy 72, mříže, rádce, předsedové, ty dvě, červený filda. Překvapivé pro nás bylo, že dětem hra připadala velmi smutná a chyběla jim pestrá barva. Na druhé straně by příběh obarvily šedou, černou, modrou a pak teprve oranžovou nebo zelenou. Průzkumná skupina dále prohlásila, že herci představení hráli proto, aby pobavili, aby poučili o filatelii, aby poradili, jak se dají vyrábět papírové hračky, pro lásku nebo pro legraci. K Modrému Mauriciovi přiřadily následující ANEB:

- myslíme i na druhé (jedná se o další zájmy - koníčky)

- zlo je potrestáno
- král František 72
- známek plnou hlavu
- jinak vyhodí všechny známky

Z námi kladně ohodnoceného příběhu vyplul děckám pocit nudy, únavy a smutku. Hercům by vzkázaly více barev, Nazdar, že je to moc pěkný, ale nudný a neví, jestli to byla pravda. Za všechno asi vypovídá to, že se pouze dvěma chlapečkům chtělo dávat příběh znovu dohromady, resp. by se o to pokusili. Zbylých jedenáct dětí řeklo rezolutně: „Ne!“

V hodnocení Modrého Mauricia se poprvé během obou víkendů dospělí diametrálně lišili od dětských diváků. My dospělí si umíme emocionální zážitek zasuplovat něčím jiným, dítě jde pouze skrz tělesné spoluprožití. Děti žijí příběh emocemi, jimiž se identifikují s postavou. My si umíme a často i chceme za city vyhledat náhradu. - zaznamenala Štěpánka Mikešová-

Seminář dětí D3

Jedničky má papoušek

Představení naše skupina ohodnotila jako méně úspěšné. Příběh byl nesrozumitelný. Z počátku jsme nevěděli, kde se děj odehrává (ve třídě nebo v kabinetě). Nevíme, jaké bylo prostředí u papoušků (třída nebo džungle). Velmi nás mátl Teodor, který vypadal spíše jako kříženec kohouta s papouškem a jeho matka paní Papoušková, vypadala jako slepice. A také jsme nevěděli, jak se děti dostaly do džungle. Představení bylo velmi zdlouhavé a nepřehledné.

Kejklář

Začátek docela dobrý, ale druhá část už byla utahanější. Dvěma z nás se to líbilo bez připomínek. Zvláště chválíme výkon Luďka, který celé představení dokázal utáhnout sám, bylo ho slyšet. Líbila se nám komunikace s dětmi. Byla tam spousta pěkných nápadů. Domníváme se, že toto představení bylo určeno spíše menším dětem.

Modrý Mauricius

Toto představení se všem velmi líbilo. Hezká byla scéna i loutky. Dobře byla vymyšlena cesta Božky na konec světa. Většině z nás se příběh líbil, jen někteří by chtěli mít konec kratší. Dále jsme se nemohli shodnout, zda tento příběh je pověst nebo pohádka. Na konec jsme si příběh pojmenovali: Mauricius aneb..cesta na konec světa..aneb historie jedné známky aneb vášniví sběratelé. V inscenaci byla pěkná hudba a skvělé nápady.

Druhý víkend (mezi námi dětmi)

Po pro mnohé z nás strastiplné cestě, dorazili jsme i druhý víkend sem, do centra divadelního dění. A to plnou parou do večera přecpaného k prasknutí a změnami poznamenaného. A tak jen někteří z nás, dětí diskusních klubů, viděli

Sněhurka a sedm trpaslíků

Líbilo se: pusa od prince, nalezení princezny, naivní princ, sněžení jabka, líbání, jak přišla bába s jabkem, jak dělal rakev...

- ale více - komunikace s diváky, loutky, technické provedení, vtip, princip zastavování divadla

Nelíbilo se: „úplně mi vadila sprostá dívka vpravo dole na zíněnce.“, špatná navigace při polibku, zdlouhavost

Improvizace (rozebírána skupinkou tří 13-letých slečen)

- „divadlo pro náročné diváky“

Líbilo se: nápad s hrou na konve, hudební pozadí, konec, vyjadřování pocitů hudbou a pohybem

Nelíbilo se, či nebylo pochopeno: poklidný život Karkulky s matkou, škrcení, výkřiky Karkulky v lese, nepřehlednost a vůbec celé

Doupě

aneb: Život není peříčko. Ozbrojený bunkr. Kam spěje svět. Strhující příběh...

Líbilo se: hádky, rvačky (opravdovský), opravování doupěte, nápad psaníček, večer s baterkama, napětí...

„Toto představení má tak málo záporů, že je vyjmenujeme tři...“:

- hádky, kdo je Bára a proč přichází poprvé, cesta holek lesem

Jedničky má papoušek

aneb: „I když si napíšu tisíc jedniček, nebudu chytrý.“, „Nejlepší děti - vycpané děti!“

Líbilo se: nepříliš, spíše ne - trošku žirafa, protože byla hezká, a papoušek - loutka

Nelíbilo se: délka, nenapínavý příběh, střídání loutek a herců bez logiky, míchaná hudba, loutky papoušků, které vypadaly jako slepice, kostýmy, zapomenutá motorka, zbytečná scéna a mapy...

Modrý Mauricius

- získal v našem interním bodování maximální možný počet bodů, ale nakonec jsme se shodli, že zvítězilo to, jak byl udělán a ne příběh, který mohl být i kratší

Libilo se: scéna - funkční, překvapivá, kostýmy, loutky, barevnost, příběh, herecké výkony (vypravěčka), nápady a fóry, které si hodně pamatují a kterých bylo „na pět představení“, hudba a zvuky..., smysl pro humor a jeho styl,

Nelíbilo se (ale jen trochu): místy zbytečná vypravěčka, trochu dlouhé, ale ne nudné, po Božčině návratu z Konce světa spadlo napětí a zase se muselo vybudovat, cesta Božky byla trochu dlouhá...

Vzkazy: „Chtěl bych hrát s vámi!“, „Děkujeme!“

Kejklář

Libilo se: nápady, kostým a loutky, improvizace, hra s loutkami, spolupráce s publikem a ovládání davu malých dětí, to, že kejklář dokázal hrát i zády k publiku, bezva nápady...

Nelíbilo se: bylo to dlouhé, uplácel děti bonbonkami, škoda, že nevyšel výbuch, rušily protivné maminky a děti

Vzkaz: „Obdivujeme nervy a trpělivost!“, „Na to, že to dělá sám, je to hezký!“

- zapsala Petra Rychecká -

A co říci na závěr

Celkově 26. - v Libici 12. ročník - FEMADu se pomalu chýlí ke konci. Padnou poslední slova na seminářích a rozloučíme se s přáním vidět se všichni opět za rok. A to by se slušelo poděkovat. Všem, kteří nezklamali, přijeli a zahráli, všem kteří přijeli, dívali se a diskutovali, samozřejmě všem lektorům seminářů, pořadatelům, sponzorům, ale hlavně všem, kteří se

po oba víkendy starali o to, aby nám v Libici bylo jako vždy dobře. Těm, kteří někdy až 22 hodin dokázali stát za barem či za okénkem kuchyňky v divadelním klubu a vždy v dobré náladě pečovali o to, abychom neměli hlad a žízeň, málo spali, brzy vstávali, a přesto se na nás nikdy ani trochu nemračili. Takže - nashledanou za rok v Libici a mezi tím na dalších podobných setkáních!

- Redakce Femad'áčku -

Zpravodaj 26. ročníku FEMAD v Libici nad Cidlinou 18. - 20. a 25. - 27. září 1998
Vydává nákladem 100 výtisků z pověření Přípravného výboru FEMAD 1998 redakční rada ve složení: odpovědný redaktor Vlastimil Ondráček, redaktori Jiří Hlávka a Štěpánka Mikešová, technická spolupráce Jaroslav Vondruška mladší, grafika a ilustrace MUDR. Václav Morava.

Cena Kč 2,-.